

Arrest

nr. 294 453 van 20 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. ZAMANI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 13 november 2020 en verzoekt op 26 november 2020 om internationale bescherming. Op 9 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, S. S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 22 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Gul Bingar, een dorp in het district Tagab van de

Afghaanse provincie Kapisa, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Voor uw vertrek uit Afghanistan was u student in een gewone school en in een madrassa. In uw vrije tijd hielp u ook op de landbouwgronden van uw familie. Kort voor uw vertrek bent u verloofd met M., een meisje uit uw dorp. Uw beide ouders leven nog en wonen samen met uw twee jongere broers in het dorp. U heeft drie oudere zussen die reeds gehuwd zijn. Deze wonen ook allemaal in Tagab district.

Uw problemen begonnen recent voor uw vertrek, in de winter van 1398 (december 2018 – februari 2019). U ging naar een madrassa die een slechte naam had bij de toenmalige overheid, de madrassa stond er immers om gekend dat er veel tegenstanders van de overheid getraind werden. De taliban kwamen naar de madrassa waar u religieuze lessen volgde. Ze zeiden tegen u en uw medestudenten dat jullie jong en bijna volwassen waren waardoor jullie geschikt waren om jihad te doen. Daarna, op een dag, werd de madrassa aangevallen door de overheid. U was die dag niet aanwezig omdat u op bezoek was bij uw maternale oom in Laghmani, een dorp in Tagab district. De overheid nam die dag ook de controle over Sultankhail en uw dorp, Gul Bingar. Diezelfde dag, toen de overheid aanwezig was in het dorp, kwamen enkele leden van de overheid langs bij u thuis. Ze vroegen aan uw vader waar u was omdat ze beweerden dat u banden had met de taliban. U stond namelijk op een aanwezigheidslijst van de madrassa. Uw vader ontkende dat u banden had met de taliban en zei tegen hen dat u er gewoon ging om lessen te volgen. Hij vertelde hen dat u bij uw oom was. Daarna ging de overheid weg. Een dag later, toen de overheid weer weg was uit uw dorp, kwamen er taliban langs bij u thuis. Op dit moment was u nog steeds bij uw oom. De taliban zeiden tegen uw vader dat u als spion voor de overheid werkte omdat de madrassa de dag ervoor aangevallen was en u er op dat moment niet aanwezig was. Uw vader zei tegen hen dat u geen spion was en dat u ergens buiten was. Hierna bracht uw vader u op de hoogte van wat gebeurd was. Hij kwam toen 's nachts langs bij uw oom. Hij vertelde u dat de taliban u eerst uitnodigden om jihad met hen te doen maar dat ze u er nu van verdachten een spion te zijn. Daarnaast beschuldigde de overheid u er ook van samen te werken met de taliban. Uw vader zei dat dit geen goed nieuws was en dat u daarom het land moest verlaten. Na uw vertrek, toen u in Iran was, kwamen de taliban nog eens langs bij u thuis. Ze doorzochten het huis en lieten een brief achter. Na uw vertrek werd uw vader ook gevangen genomen door de taliban voor tien dagen omdat de families van de slachtoffers die omkwamen bij de aanval u verantwoordelijk hielden en een klacht ingediend hadden bij de overheid. Na bemiddeling door een dorpsoudere, die zei dat uw vader niks met uw daden te maken had, werd hij vrijgelaten.

U verliet Afghanistan in de winter van het jaar 1398 (december 2018 – februari 2019). U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Roemenië en Duitsland naar België waar u op 26 november 2020 een verzoek om internationale bescherming (VIB) ingediend hebt.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Uw originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van uw vader zijn taskara, een originele brief van de taliban en de originele enveloppe waarmee de documenten naar u toegestuurd werden. Op 21 februari 2022 maakte uw advocaat uw opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat ze u ervan verdenken een spion te zijn. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Het mag eerst en vooral ten stelligste verbazen dat u een andere vrees liet optekenen toen u uw asielmotieven uiteenzette bij DVZ op 18 december 2020. U verklaarde toen dat u gevlucht was omdat de taliban u wilden rekruteren en omdat de overheid u zocht omdat ze dacht dat u bij de taliban hoorde (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). U ging immers al twee jaar naar een madrassa die gecontroleerd werd door de taliban (CGVS, p.8, 13-15). De taliban hadden ook de controle over uw dorp en de meeste dorpsbewoners steunden hen (CGVS, p.6). Er was op het moment van uw onderhoud bij DVZ geen enkele sprake van het door u, tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, op 10 februari 2022, genoemde feit dat de taliban u zouden beschuldigd hebben van spionage en dat u daarom Afghanistan moest verlaten (CGVS, p. 14, 17, 20). Intussen lijkt u precies te beseffen dat er niet langer een reden is om de toenmalige overheid te vrezen aangezien de taliban nu volledig aan de macht zijn (CGVS, p. 19). Dat de taliban u gedwongen zouden rekruteren bij terugkeer kan dan ook niet langer overtuigen aangezien ze nu alle macht in handen hebben (zie ook infra). De taliban dient bijgevolg niet langer over te gaan tot gedwongen rekrutering. Het lijkt er daarom sterk op dat u het geweer van schouder verandert en uw verklaringen post-factum opsmukt in een poging om alsnog een nood aan internationale bescherming aannemelijk te kunnen maken. Het is echter nauwelijks ernstig te nemen dat u plotseling met nieuwe verklaringen komt aanzetten als zou u door de taliban als een spion worden beschouwd, dergelijke verklaringen heeft u voordien immers nooit vermeld waardoor ze in een bedrieglijk daglicht komen te staan.

Er zijn nog factoren die doen vermoeden dat u niet de waarheid vertelt. Zo dient u er op gewezen worden dat u enkele cruciale elementen, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw beweerde vrees ten opzichte van de taliban, ook niet vermeld hebt bij DVZ. Zo heeft u bij DVZ nooit gesproken over het feit dat de taliban, voor en na uw vertrek uit Afghanistan, bij u thuis langs geweest waren (CGVS, p. 14, 17). U werd ermee geconfronteerd maar verklaarde dat u dit niet gezegd hebt omdat u het kort moest houden (CGVS, p. 19). Dit is echter geen afdoende reden om deze merkwaardige vaststelling om te buigen. Er kan immers verwacht worden dat u al bij DVZ gewag maakte van dergelijke cruciale elementen om uw vrees te onderbouwen.

Daarnaast was er bij DVZ ook nooit sprake van een brief die de taliban bij u thuis afgegeven hadden (CGVS, p. 4; Administratief dossier – groene map, stuk 3). Nochtans is een brief van de taliban in principe een cruciaal bewijsstuk om uw beweerde vrees aan te tonen. Met deze vaststelling werd u eveneens geconfronteerd. U wist erop te antwoorden dat u, bij DVZ, blijkbaar wel gevraagd werd naar bewijsstukken en daar wist te vertellen dat er bewijs was maar dat u het niet fysiek bijhad op dat moment (CGVS, p. 19). Nergens is dergelijke verklaring terug te vinden in uw administratief dossier, hoogstens had u het over uw taskara waarvan u meende dat die nog in Afghanistan lag. Het is duidelijk dat uw bewering op het CGVS over het bestaan van een dreigbrief van de hand van de taliban eveneens een post-factum verzinsel is in een misleidende poging om alsnog een vrees bij terugkeer aannemelijk te maken. Indien de dreigbrief echt zou hebben bestaan kan niet ingezien worden waarom u het bestaan ervan niet vermeldde bij DVZ, net zoals u er vreemd genoeg niet vermeldde dat u door de taliban als een spion aanzien werd. Het mag bovendien de nodige verbazing wekken dat u geen enkele moeite ondernam om deze brief zo snel mogelijk te bezorgen aan de asielinstanties.

Dat u het klaarblijkelijk ook niet nodig vond om bij DVZ aan te geven dat uw vader tien dagen vastgehouden werd door de taliban, toen u in Iran was, omdat burgers een klacht ingediend hadden bij hen is zeer onlogisch. U vermeldde dit feit bovendien pas zeer laat tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 18). Dit is nochtans opnieuw een element dat potentieel kon aantonen dat er sprake is van actieve vervolging waardoor ook verwacht kan worden dat u dit eerder vermeld zou hebben. Het Commissariaat-generaal heeft, gelet op al het voorgaande, een sterk vermoeden dat er weinig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen. Het spreekt voor zich dat het niet vermelden van hoofdelementen bij DVZ, over de reden waarom een terugkeer naar Afghanistan ondenkbaar is, de geloofwaardigheid van uw relaas op ernstige wijze aantast.

Aan de authenticiteit van de door u neergelegde brief, geschreven door de taliban, kan het Commissariaat-generaal, zoals eerder ook al vermeld, geen geloof hechten. Zo was u, los van het feit dat u de brief in het geheel niet vermeld had bij DVZ (zie supra), niet in staat om consistente verklaringen af te leggen over wanneer u deze brief ontving. Zo verklaarde u initieel tijdens het persoonlijk op het CGVS dat u de brief kreeg toen u nog aanwezig was in Afghanistan (CGVS, p. 4). Later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat de taliban uw huis doorzocht hadden toen u in Iran was. Aangezien ze u niet vonden lieten ze deze brief achter bij u thuis (CGVS, p. 17). Het hoeft weinig betoog dat het zeer onlogisch is dat u de ene keer zegt dat de brief afgegeven werd toen u nog in Afghanistan was om dan later te laten blijken dat het na uw vertrek uit Afghanistan was. Dat u dergelijk feit niet consistent kan

situëren in de tijd komt weinig doorleefd en bijgevolg weinig geloofwaardig over. In het licht van de bovenstaande observaties dient gesteld te worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 1). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Het Commissariaat-generaal dient verder aan te stippen dat er, los van al het voorgaande, nog tal van factoren zijn die de geloofwaardigheid van uw relaas verder doen afbrokkelen. Zo is het weinig aannemelijk dat de taliban u überhaupt zouden verdenken van spionage. Zo verklaarde u zelf dat de madrassa, waar u lessen volgde, berucht was bij de overheid omdat de madrassa gekend was als een plek waar veel tegenstanders van de overheid getraind werden (CGVS, p. 13). Het is daarom niet onlogisch dat deze madrassa aangevallen werd door de overheid. Als u al wist dat het een beruchte madrassa was bij de overheid dan dienen de taliban dit zeker ook geweten te hebben. Het is bijgevolg weinig plausibel dat de taliban werkelijk iemand zouden verdenken van informatie doorgegeven te hebben aan de overheid. Er was namelijk geen enkele reden voor de overheid om nog extra informatie in te winnen over de madrassa. Nog los van deze vaststelling dient nogmaals herhaald te worden dat er, zoals eerder al opgeworpen, geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering als zou de taliban u als een spion beschouwen.

U bent er tevens niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat de taliban jullie, de studenten in de madrassa, onder dwang probeerden te rekruteren. Er dient te worden opgemerkt dat de taliban doorgaans personen motiveren om zich op vrijwillige basis bij hen aan te sluiten en deel te nemen aan de jihad. Hoewel u de reputatie van de madrassa kende bleef u er tot aan uw vertrek (twee jaar lang) naartoe gaan. Het is vreemd genoeg pas nadat de madrassa aangevallen werd door de toenmalige overheid dat u er de brui aan gaf. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u werkelijk onder druk gezet werd door de taliban om mee te vechten, er blijkt immers uit uw verklaringen dat de taliban jullie op een eerder vrijblijvende manier uitnodigden zich bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 13, 14). Wanneer u door de protection officer gevraagd werd of u niet bang was om naar een madrassa met een dergelijke reputatie te gaan lijkt u de vraag niet eens te begrijpen wat bijkomend aangeeft dat u geen vrees ten aanzien van de taliban had (CGVS, p.15). Zoals u ook eerder al aangaf steunden de meeste mensen in uw dorp de taliban (CGVS, p.6), uit uw verklaringen komt niet naar voor dat u daar een uitzondering op vormde, integendeel, u ging al twee jaar naar de madrassa waarvan geweten was dat ze gerund werd door ondermeer taliban-commandanten, bovendien waren er zoals u zelf aangaf studenten die zich aansloten bij de taliban (CGVS, p.14) waardoor de nood aan gedwongen rekrutering niet echt aan de orde was. Er wordt verwacht dat u in concreto aantoonde dat u gedwongen gerekruteerd werd, of dat in de toekomst riskeert, in casu quod non. Mede in het licht van uw andere ongeloofwaardig bevonden verklaringen kan dus evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou u ooit het slachtoffer geweest zijn van een poging tot gedwongen rekrutering door de taliban. Hierbij dient nogmaals herhaald te worden dat u volgens uw meest recente versie verklaarde de taliban te vrezen omdat ze u als een spion beschouwen, u blaast met andere woorden koud en warm tegelijkertijd.

Ook uw verklaringen omtrent het gedrag dat de overheid gesteld zou hebben houdt weinig steek. Het mag ten stelligste verbazen dat de overheid u wilden vatten maar het toch niet nodig vonden om u te gaan halen bij uw maternale oom in Laghmani dorp. Nochtans bleek de overheid ervan overtuigd, desondanks dat uw vader het tegendeel beweerde, dat u banden had met de taliban (CGVS, p. 16). Dat de overheid geen enkele moeite zouden ondernemen om u te klissen, terwijl ze wisten waar u was (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5), doet vermoeden dat ook dit een verzonnen feit is. Dit vermoeden wordt bovendien versterkt door uw verklaring dat de overheid slechts één keer naar uw huis is gekomen om u te zoeken (CGVS, p. 18). Volledigheidshalve dient hierbij ook aangestipt te worden dat uw onwetendheid, over wat de overheid met andere medestudenten uit het dorp gedaan heeft, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van dit feit (CGVS, p. 16). Er kan immers verwacht worden dat u interesse aan de dag legt wat uw eigen problemen betreft en hierover dus informatie ingewonnen zou hebben. Dergelijk onderwerp zou zeker veelvuldig besproken worden in het dorp mocht het werkelijk zo gebeurd zijn. Bijgevolg kan er vanuit gegaan worden dat dergelijke informatie u ook ter ore zou komen via het contact dat u heeft met uw familie (CGVS, p. 12). Dat het overigens goed gaat met uw familie, valt niet te rijmen met het feit dat de taliban momenteel aan de macht is in Afghanistan en u door hen zagezegd aanzien wordt als een spion. Deze en voorgaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 6). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u landen zoals Griekenland en Duitsland bent gepasseerd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 32; CGVS, p. 19) zonder een VIB in te dienen. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw taskara is slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, dewelke op heden niet betwist wordt. De taskara van uw vader en de enveloppe waarmee u de documenten toegestuurd kreeg staan volledig los van de door u beweerde vrees.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 21 februari 2022 evenmin in staat zijn om de beoordeling van je verzoek om te buigen. Uw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou

tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of

een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker is het niet eens met de conclusie van de commissaris-generaal dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Vooreerst betoogt verzoeker dat de verwerende partij ten onrechte meent dat hij zijn problemen met de taliban niet tijdens zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben meegedeeld. Hij verwijst in dit verband naar het document "*verklaring CGVS*" waarin hij uitdrukkelijk verklaarde dat hij bij terugkeer vreest gedood te worden zowel door de taliban als door de overheid. Hij verduidelijkt dat uit deze verklaring duidelijk blijkt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken meedeelde dat hij niet alleen de toenmalige Afghaanse overheid vreesde, maar ook de taliban. Hij vervolgt zijn betoog door te stellen dat het een algemeen gekend feit is dat verzoekers om internationale bescherming tijdens hun gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop worden gewezen hun verklaringen summier te houden en dat ze vervolgens voldoende tijd krijgen om hun relaas uitgebreid uiteen te zetten bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal). Hij voegt hieraan toe dat dit ook logisch is, daar de Dienst Vreemdelingenzaken enkel de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming dient na te gaan. Verzoeker besluit dat het dan ook niet correct is dat dit achteraf door de commissaris-generaal wordt aangehaald om hem in diskrediet te brengen, en herhaalt dat hij meteen tijdens zijn eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeeld heeft dat hij zowel de (toenmalige) Afghaanse overheid, als de taliban vreest.

Verder stelt verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is, daar er enerzijds wordt gesteld dat zijn relaas niet geloofwaardig is omdat hij niet meteen de dreigbrief van de taliban tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken neerlegde, en er anderzijds wordt gesteld dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is door de corruptie in het land en dat deze documenten derhalve zeer beperkte waarde hebben.

Ook meent verzoeker dat hij zo gedetailleerd en precies mogelijk informatie heeft meegedeeld aan de Belgische asielinstanties over het dorp vanwaar hij afkomstig is en het laatste incident dat bij hem een gegronde vrees heeft doen ontstaan. Hij oppert dat dit alles nergens in de bestreden beslissing wordt betwist en dat er in de bestreden beslissing nergens gesteld wordt dat de informatie die in dit verband door hem wordt verstrekt niet correct en/of onvoldoende zou zijn. Volgens hem worden er wel allerlei futiliteiten aangehaald om zijn verzoek om internationale bescherming onterecht af te wijzen. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat de commissaris-generaal nochtans met elk relevant gegeven waarover hij beschikt dient tekening te houden, ook al wordt dit niet door de verzoeker om internationale bescherming zelf voorgelegd. Hij herhaalt dat hij wordt beschuldigd van spionage door de taliban en benadrukt dat dit zeer zware gevolgen heeft voor hem, omdat de taliban een zeer wraakzuchtige organisatie betreft. In dit verband stelt hij nog dat uit objectieve bronnen dan ook blijkt dat de mensenrechtensituatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban verslechterd is. Hij verwijst hier naar het EASO-rapport van januari 2022.

Voorts is verzoeker van mening dat de machtsovername door de taliban voor hem betekent dat hij nergens meer veilig is in Afghanistan, omdat hij door hen beschuldigd wordt van spionage. Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal met de gevolgen hiervan, alsook met de werkwijze van de taliban zoals deze genoegzaam bekend is, geen rekening gehouden.

Hij bemerkt nog dat Afghanen die lange tijd in het buitenland hebben gewoond, zoals hijzelf, door de taliban als 'verwesterd' worden beschouwd en het risico lopen bedreigd, gemarteld, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door de taliban. Hij vervolgt dat de mensen die terugkeren door de taliban verdacht worden westerse waarden te importeren of als buitenstaanders of spionnen worden beschouwd.

Onder verwijzing naar algemene landeninformatie gaat verzoeker vervolgens in op de mensenrechtensituatie in Afghanistan en het leven onder het talibanbewind sinds de machtsovername. In dit verband geeft hij aan dat de taliban een strikte interpretatie hebben van de *sharia* en strenge straffen uitvoeren, zoals de Hudud-straffen.

Voorts betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan. De verwerende partij gaat volgens verzoeker zeer kort door de bocht door te stellen dat Afghanistan veilig is. Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal dit tracht te staven door zeer summier en selectief te citeren uit het EASO-rapport van januari 2022. Hij meent dat uit de overgrote meerderheid van dit rapport duidelijk blijkt dat de taliban geen afstand hebben gedaan van de strikte toepassing van de *sharia* en dat de veiligheidssituatie in Afghanistan verslechterd is sinds de machtsovername door de taliban. Verzoeker citeert uit de door hem bij het verzoekschrift gevoegde algemene landeninformatie en concludeert dat hieruit duidelijk blijkt dat er sprake is van willekeurig geweld in Afghanistan.

Tot slot is verzoeker van mening dat de analyse die de verwerende partij in de bestreden beslissing maakt aangaande de economische en humanitaire situatie in Afghanistan evenmin correct is, daar zij geen rekening heeft gehouden met de objectieve bronnen in dit verband. Hij verwijst in dit verband naar een publicatie van 11 januari 2022 van *United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs*.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem internationale bescherming toe te kennen, en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek *“aangaande actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, rekening houdende met de persoonlijke problemen en het profiel van verzoeker”*.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- NANSEN, *“Demande ultérieure, prise du pouvoir par les Talibans, homme afghan”*, 9 november 2021 (stuk 3);
- Foreign Policy, *“The Taliban’s Sharia is the most brutal of all”*, 13 oktober 2021 (stuk 4);
- EASO, *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022 (uittreksels) (stuk 5);
- OCHA, *“Afghanistan Humanitarian Response Plan 2022”*, januari 2022 (stuk 6);
- EUAA, *“EASO publishes a COI report on Afghanistan: Country Focus”*, 10 januari 2022 (stuk 7).

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 23 augustus 2023 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA, *“Afghanistan Security Situation”*, augustus 2022;
- COI Focus, *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”*, 23 september 2022;
- COI Focus, *“Afghanistan, Veiligheidssituatie”*, 5 mei 2022;
- EASO, *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022;
- EUAA, *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”*, augustus 2022;
- EASO *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”*, augustus 2020;
- EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022;
- EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”*, 4 november 2022;
- EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, januari 2023;
- UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

COI Focus *“Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig

wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden door de taliban. Hoewel de taliban oorspronkelijk trachtten hem te rekruteren om jihad te doen, verdenken zij hem – sinds de aanval van de Afghaanse autoriteiten op de madrassa waar hij les volgde en die linken had met de taliban – van spionage.

Blijkens de bestreden beslissing kan, omwille van verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties, geen geloof gehecht worden aan de door verzoeker naar voren geschoven asielmotieven en de voorgewende vrees. Vooreerst (i) liet verzoeker een andere vrees optekenen toen hij zijn asielmotieven uiteenzette bij de Dienst Vreemdelingenzaken en maakte hij toen geenszins melding dat hij door de taliban als een spion werd aanzien. Voorts (ii) heeft verzoeker ook enkele cruciale elementen, die onlosmakelijk verbonden zijn met zijn beweerde vrees ten opzichte van de taliban, niet vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo (a) heeft verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit gesproken over het feit dat de taliban, voor en na zijn vertrek uit Afghanistan, bij hem thuis langs zijn geweest. Verder (b) was er bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook nooit sprake van een brief die de taliban bij hem thuis afgegeven hadden. Tevens (c) is het zeer onlogisch dat hij het niet nodig vond om bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te geven dat zijn vader tien dagen vastgehouden werd door de taliban, toen verzoeker in Iran was, omdat burgers een klacht ingediend hadden bij hen. In dit verband merkt de commissaris-generaal ook (d) nog op dat aan de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde brief geen geloof kan worden gehecht. Los van het feit dat hij deze brief in het geheel niet vermeld had bij de Dienst Vreemdelingenzaken, is verzoeker niet in staat om consistente verklaringen af te leggen over wanneer hij deze brief ontving.

Bovendien blijkt uit algemene informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier dat, doordat corruptie bij het verkrijgen van documenten wijdverspreid is in Afghanistan, de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Daarnaast (iii) zijn er, los van de voorgaande tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal, nog tal van factoren die de geloofwaardigheid van zijn relaas verder doen afbrokkelen. Zo (a) is het weinig aannemelijk dat de taliban hem *überhaupt* zouden verdenken van spionage. Voorts (b) is hij er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat de taliban de studenten in de madrassa, met inbegrip van verzoeker, onder dwang probeerden te rekruteren. Daarbij komt nog dat (c) verzoekers verklaringen omtrent het gedrag dat de overheid gesteld zou hebben weinig steek houden. Tot slot (d) stipt de commissaris-generaal nog aan dat verzoeker verklaarde nooit in een ander Europees land om internationale bescherming te hebben verzocht, terwijl hij wel in verschillende Europese landen gepasseerd is. Ten slotte (iv) kunnen de overige door verzoeker neergelegde documenten en de door zijn advocaat overgemaakte opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.3. Vooreerst beaamt de Raad de pertinente vaststelling van de bestreden beslissing dat verzoeker een andere vrees liet optekenen toen hij zijn asielmotieven uiteenzette bij de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds, en bij het commissariaat-generaal anderzijds.

In weerwil van wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, wordt hem geenszins verweten dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding zou gemaakt hebben van het feit dat hij naast zijn problemen met de toenmalige Afghaanse overheid, ook problemen had met de taliban. In die zin wordt wel degelijk rekening gehouden met zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij toen vreesde bij terugkeer gedood te worden zowel door de taliban als de toenmalige Afghaanse overheid (administratief dossier, document “*vragenlijst CGVS*”, punt 4). De Raad, in navolging van de verwerende partij, merkt echter wel op dat de problemen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken met de taliban meende te hebben, van een volledig andere aard zijn dan de problemen die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal met hen verklaarde te hebben. Zo dient te worden vastgesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij gevlucht was uit Afghanistan omdat de taliban hem wilden rekruteren in de madrassa waar hij les volgde (administratief dossier, document “*vragenlijst CGVS*”, punt 5). Op het moment van zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken was er echter geen enkele sprake van het door hem, tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal op 10 februari 2022, genoemde feit dat de taliban hem zouden beschuldigd hebben van spionage, nadat hij niet aanwezig was in de madrassa waar hij les volgde en die onder controle stond van de taliban op de dag dat deze door de overheid werd aangevallen, en dat hij daarom Afghanistan moest verlaten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14, 17 en 20). De commissaris-generaal stelt dan ook terecht dat het er sterk op lijkt dat verzoeker het geweer van schouder veranderde en zijn verklaringen *post factum* opsmukte in een poging om alsnog een nood aan internationale bescherming aannemelijk te kunnen maken, toen hij leek te beseffen dat er niet langer een reden was om de toenmalige Afghaanse overheid te vrezen aangezien de taliban nu volledig aan de macht zijn (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 19) en het ook niet langer kon overtuigen dat de taliban hem gedwongen zouden rekruteren bij terugkeer aangezien ze nu alle macht in handen hebben en bijgevolg niet langer dienen over te gaan tot gedwongen rekrutering. Er kan dan ook wel degelijk geen geloof gehecht worden aan de bedrieglijke verklaring, die hij vóór zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal nooit vermeldde, als zou hij door de taliban als een spion worden beschouwd.

Waar verzoeker dit in het verzoekschrift tracht te vergoelijken door te wijzen op het gegeven dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om kort te zijn, wenst de Raad te onderstrepen dat van

een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel vermeldde dat hij vreest gerekruteerd te worden door de taliban bij terugkeer, en niet vermeldde dat hij door de taliban verdacht zou worden een spion te zijn, zoals hij wel verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Dit betreft namelijk de aard van zijn vrees en zoals naderhand voorgehouden, hét kernelement van zijn relaas. Er mocht dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken spontaan melding zou gemaakt hebben van het gegeven dat hij door de taliban wordt verdacht van spionage.

2.3.5.4. Voorts stelt de commissaris-generaal terdege vast dat verzoeker ook enkele cruciale elementen, die onlosmakelijk verbonden zijn met zijn beweerde vrees ten opzichte van de taliban, evenmin heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De bestreden beslissing overweegt in dit verband terecht als volgt:

“Zo heeft u bij DVZ nooit gesproken over het feit dat de taliban, voor en na uw vertrek uit Afghanistan, bij u thuis langs geweest waren (CGVS, p. 14, 17). U werd ermee geconfronteerd maar verklaarde dat u dit niet gezegd hebt omdat u het kort moest houden (CGVS, p. 19). Dit is echter geen afdoende reden om deze merkwaardige vaststelling om te buigen. Er kan immers verwacht worden dat u al bij DVZ gewag maakte van dergelijke cruciale elementen om uw vrees te onderbouwen.

Daarnaast was er bij DVZ ook nooit sprake van een brief die de taliban bij u thuis afgegeven hadden (CGVS, p. 4; Administratief dossier – groene map, stuk 3). Nochtans is een brief van de taliban in principe een cruciaal bewijsstuk om uw beweerde vrees aan te tonen. Met deze vaststelling werd u eveneens geconfronteerd. U wist erop te antwoorden dat u, bij DVZ, blijkbaar wel gevraagd werd naar bewijsstukken en daar wist te vertellen dat er bewijs was maar dat u het niet fysiek bijhad op dat moment (CGVS, p. 19). Nergens is dergelijke verklaring terug te vinden in uw administratief dossier, hoogstens had u het over uw taskara waarvan u meende dat die nog in Afghanistan lag. Het is duidelijk dat uw bewering op het CGVS over het bestaan van een dreigbrief van de hand van de taliban eveneens een post-factum verzinsel is in een misleidende poging om alsnog een vrees bij terugkeer aannemelijk te maken. Indien de dreigbrief echt zou hebben bestaan kan niet ingezien worden waarom u het bestaan ervan niet vermeldde bij DVZ, net zoals u er vreemd genoeg niet vermeldde dat u door de taliban als een spion aanzien werd. Het mag bovendien de nodige verbazing wekken dat u geen enkele moeite ondernam om deze brief zo snel mogelijk te bezorgen aan de asielinstanties.

Dat u het klaarblijkelijk ook niet nodig vond om bij DVZ aan te geven dat uw vader tien dagen vastgehouden werd door de taliban, toen u in Iran was, omdat burgers een klacht ingediend hadden bij hen is zeer onlogisch. U vermeldde dit feit bovendien pas zeer laat tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 18). Dit is nochtans opnieuw een element dat potentieel kon aantonen dat er sprake is van actieve vervolging waardoor ook verwacht kan worden dat u dit eerder vermeld zou hebben. Het Commissariaat-generaal heeft, gelet op al het voorgaande, een sterk vermoeden dat er weinig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen. Het spreekt voor zich dat het niet vermelden van hoofdelementen bij DVZ, over de reden waarom een terugkeer naar Afghanistan ondenkbaar is, de geloofwaardigheid van uw relaas op ernstige wijze aantast.”

Deze motieven zijn pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. In zoverre verzoeker deze pertinente vaststellingen tracht te verschonen door te verwijzen naar het gegeven dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om kort te zijn, kan verwezen worden naar wat *supra* hieromtrent reeds is gesteld. De verschillende keren dat de taliban zijn huis bezochten (voor en na zijn vertrek uit Afghanistan), het bestaan van een brief die de taliban bij hem thuis zouden hebben achtergelaten en het gegeven dat zijn vader tien dagen door de taliban werd vastgehouden nadat dorpelingen een klacht bij hen hadden neergelegd, zijn ontegensprekelijk kernelementen in verzoekers relaas, waarvan kon worden verwacht dat verzoeker ze reeds tijdens zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben vernoemd, *quod non*. Bovendien merkt de Raad op dat wanneer verzoeker geconfronteerd werd met het feit dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding

maakte van het gegeven dat de taliban een brief bij hem thuis zouden afgegeven hebben, hij geenszins verklaarde dat dit kwam doordat hem werd opgedragen kort te zijn tijdens dat gehoor. Hij verklaarde integendeel dat hem gevraagd werd naar bewijsstukken, maar dat ze niet vroegen welke en dat hij die moest tonen, en dat hij hierop antwoordde dat hij wel stukken had, maar dat hij ze niet fysiek bij zich had op dat moment (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 19). De commissaris-generaal merkt in dit verband terdege op dat een dergelijke verklaring van verzoeker nergens terug te vinden is in het administratief dossier. Hij verklaarde hoogstens dat hij een taskara had, die nog in Afghanistan lag en sprak geenszins over het bestaan van enige brief van de taliban (administratief dossier, "verklaring DVZ", punt 25).

2.3.5.5. In het verzoekschrift meent verzoeker voorts dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is, daar er enerzijds wordt gesteld dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is omdat hij niet meteen de dreigbrief van de taliban tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft overgemaakt, en er anderzijds wordt gesteld dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is door de corruptie die er plaatsvindt en dat Afghaanse documenten derhalve zeer beperkte waarde hebben.

De Raad oordeelt dat dit geenszins een tegenstrijdige motivering betreft. Vooreerst stelt de commissaris-generaal, zo weze herhaald, terecht vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen dreigbrief neerlegde, maar vooral en bovenal dat hij toen geen melding maakte van het bestaan van deze brief op zich. Verzoeker maakte hier slechts voor het eerst melding van tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, alwaar hij deze brief ook pas ten tijde van dit persoonlijk onderhoud neerlegde. Deze vaststelling doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende relaas.

Daarnaast, nadat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal uiteindelijk melding maakte van het bestaan van deze brief en deze brief ook neerlegde, diende de bewijswaarde van deze brief beoordeeld te worden. De verwerende partij oordeelde hieromtrent terdege dat aan deze brief weinig bewijswaarde kan worden gehecht. Dit enerzijds, zoals verzoeker in het verzoekschrift zelf aanhaalt, omdat uit algemene informatie blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is, daar corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverspreid is (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 1). Uit deze informatie blijkt namelijk dat veel valse Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn. Anderzijds zorgt het gegeven dat verzoeker deze brief niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken er reeds voor dat aan deze brief nauwelijks bewijswaarde kan worden gehecht. Daarbij komt nog dat verzoeker geen consistente verklaringen aflegde over wanneer hij deze brief ontving, zijnde tijdens dan wel na zijn vertrek uit Afghanistan. Zo verklaarde hij initieel tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dat hij deze brief kreeg toen hij nog in Afghanistan was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde hij echter dat de taliban zijn huis doorzocht hadden toen hij in Iran was en dat zij, aangezien zij hem niet vonden, een brief achter lieten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Dat verzoeker het afgeven van de brief door de taliban niet consistent in de tijd kan situeren, doet terdege verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en ontnemt deze brief wel degelijk verder bewijswaarde.

2.3.5.6. Tot slot stelt verzoeker in het verzoekschrift nog dat hij zo gedetailleerd en precies mogelijk informatie heeft meegedeeld aan de Belgische asielinstanties over het dorp vanwaar hij afkomstig is en het laatste incident dat bij hem een gegronde vrees heeft doen ontstaan. Hij oppert dat dit alles nergens in de bestreden beslissing wordt betwist en dat er in de bestreden beslissing nergens gesteld wordt dat de informatie die in dit verband door hem wordt verstrekt niet correct en/of onvoldoende zou zijn. Volgens hem worden er wel allerlei futiliteiten aangehaald om zijn verzoek om internationale bescherming onterecht af te wijzen.

De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat verzoekers regio van herkomst niet betwist wordt. Waar verzoeker meent dat bepaalde informatie die hij zou hebben verschaft over zijn relaas niet in de bestreden beslissing werd betwist, merkt de Raad op dat elementen in het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming niet noodzakelijk in de beslissing dienen te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) en moet de commissaris-generaal niet het tegendeel bewijzen, zou hij dat al kunnen. Bovendien slaagt verzoeker er geenszins in concreet aan te duiden over welke informatie dit precies gaat, laat staan aan te geven hoe deze informatie afbreuk kan doen aan het geheel van de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. Voor het overige komt verzoeker met het betoog

dat “*allerlei futiliteiten*” worden aangehaald niet verder dan het zonder meer minimaliseren van de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

De Raad kan verder niet anders dan vaststellen dat verzoeker de overige terechte, pertinente overwegingen van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat het weinig aannemelijk is dat de taliban verzoeker *überhaupt* zouden verdenken van spionage, dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat de taliban de studenten in de madrassa, met inbegrip van hemzelf, onder dwang probeerden te rekruteren, dat zijn verklaringen omtrent het gedrag dat de overheid gesteld zou hebben weinig steek houden en dat hij verklaarde nooit in een ander Europees land om internationale bescherming te hebben verzocht, terwijl hij wel in verschillende Europese landen gepasseerd is, en die weergegeven worden onder (iii) a) – d) onder punt 2.3.5.1., volledig ongemoeid laat, zodat deze bij gebrek een enig concreet en dienstig verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.5.7. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zijnde zijn originele taskara, een kopie van de taskara van zijn vader en de originele enveloppe waarmee de documenten naar hem toegestuurd werden, en de door zijn advocaat overgemaakte opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, oordeelt dat deze opmerkingen geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen en dat deze stukken niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.8. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

2.3.5.9. In het verzoekschrift betoogt verzoeker nog dat Afghanen die lange tijd in het buitenland hebben gewoond, zoals hijzelf, door de taliban als ‘verwesterd’ worden beschouwd en dat zij, omwille van hun (gepercipieerde) verwestering, het risico lopen door de taliban vervolgd te worden.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of*

individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate

fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Het louter verwijzen naar zijn verblijf van enige tijd in Europa volstaat niet. Verzoekers betoog mist de nodige persoonlijke invulling. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de fundamentele kenmerken van zijn identiteit of op de mogelijkheid om "*het spel*" mee te spelen. Het is niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich zou hebben eigen gemaakt.

Verzoeker beweert in het verzoekschrift verder dat Afghanen die uit het westen terugkeren door de taliban worden verdacht als spionnen, doch hij laat na deze bewering uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Gelet op het voorgaande kon verzoeker geenszins aannemelijk maken dat hij door de taliban als spion wordt gezien. Hij slaagt hier evenmin in met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

2.3.5.10. De Raad besluit in navolging van bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij

een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen hogere mate aan individuele elementen in die zin, noch maakt verzoeker hiervan melding in zijn verzoekschrift.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 23 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota. Gelet op deze geactualiseerde landeninformatie is verzoekers betoog, dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan, niet dienstig, nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf verwijst naar, en citeert uit, het rapport van EASO van januari 2022 inzake de veiligheidssituatie, waarop de analyse van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing (onder meer) is gebaseerd.

Waar verzoeker verwijst naar zijn bewering dat hij door de taliban beschuldigd wordt van spionage, om aan te tonen dat hij een hoger risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, benadrukt de Raad dat hier geenszins geloof aan kan gehecht worden, gelet op de bovenvermelde redenen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van nationaliteit van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS